

Braća ”staklari”

To se desilo na proslavi Dana škole. Učestvovao sam u programu obeležavanja tog praznika. Moj najbolji drug, Jovica Tisevski i ja polomili smo portret Vuka Karadžića. Ne mogu tačno da se setim šta se dogodilo, ali mislim da sam ga nešto provocirao. Ni sada ne znam zašto sam to uradio. On se jako naljutio i pokušao da me šutne. Izmakao sam se, patika mi je spala sa noge i pogodila u uramljeni portret. Staklo se raspršalo po učionici. U tom trenutku stajao sam ispred skršenog, do tada uramljenog portreta. Portret je na svu sreću bio čvrsto prikucan, pa ništa nije palo na mene, osim sitnih staklića, koji su upali u moju gustu kosu. Ulogu sam morao da odglumim sa staklicima u kosi.

Od tada nas drugovi zovu “braća staklari”.

Veran Ramadanović 6/3

Letnji raspust

Letnji raspust počinje 14. juna. Verujem da sva deca s nestrpljenjem iščekuju letnji raspust.

Mnogo volim letnji raspust. Idem na more i na planinu. Prošle godine sam išao na Divčibare pa odande na Zlatibor, a odande u Crnu Goru. Na Divčibare sam išao sa trenerom na pripreme, bilo je lepo, ali nije bilo šale. Svakog dana smo naporno trenirali: trčali, radili vežbe, a najmanje igrali fudbal. Zbog treninga i ručka smo imali malo slobodnog vremena. Zbog toga smo uveče pričali, šalili se i gledali filmove. Poslednjeg dana nisam išao sa trenerom kući, nego sa babom i dedom na Zlatibor. Igrali smo fudbal, šetali se, kupali u jezeru. Išli smo na Spomenik da puštamo zmaja. Išli smo na ranč i jahali konje. Kada su došli mama i tata po mene, otišli smo na more u Crnu Goru. Kupali smo se i sunčali. Kada se vratimo sa plaže, istuširam se i odem na fudbalski teren. Jedno tri dana sam se vraćao u 23:30 u sobu koja je bila blizu. Kada sam stigao kući u Starčevo, čekalo me je iznenađenje. Dobio sam novi bicikl, motor, kompijuter i monitor. Dva dana kasnije smo otišli na kampovanje sa Mihajlom i Andrejom.

Mnogo volim odmor, ali dve stvari volim više roditelje i fudbal. Pošto sam svuda igrao fudbal znači da ga mnogo volim.

Marko Čančarević 5/1

U slobodno vreme volim da...

Posle škole dođem kući, presvučem se, ručam i odem kod jednog čoveka koji se zove Goran. On ima svoju ergelu kojoj je dao ime “Vranac”. Kod njega volim da idem zato što su njegovi konji pitomi, samo je šteta što nisu jahaći, nego su kasači (konji za trke). Ima samo dva za jahanje. Srećko je poni, a Lucko je pinto. Nedavno mi se kobila Atina oždrebila i rodila žensko ždrebe koje se zove Alegra.

Kad dođem kod njega prvo istimarimo sve konje, pa ih pojimo, onda ih uvodimo u štalu i hranimo ih. Njegov najdraži konj mi je Danina. Ona uvek uživa u timarenju. Goran mi nikada nije naplatio jahanje. Kada ga pitam zašto, on mi kaže: “Uvek dođeš i pomogneš mi, kako da ti naplatim”.

Igor Lalić 6/3

Čuperak plavi u mojoj glavi

Svako jutro, podne ili neko nam je u glavi. I tako stalno.

Jedna osoba vam prosto neda mira, svuda vas prati. Uvek je tu, u srcu. Uvek samo na nju mislite. Sve je to ljubav, nešto najlepše. Iako vam je neko daleko, setite se da ste ispod istog neba, udišete isti vazduh i da je uvek tu u vašim mislima. Bez ljubavi život nema smisla. Kada se neko zaljubi, svet mu postane bolje mesto, gleda drugačije na sve. Posle nekog vremena čuperak postaje drugačiji, ozbiljniji. Postoje i ne tako lepi čuperci. Ponekad je rešenje svih problema ta osoba koja je pored vas. Cenite osobu koja može da vas nasmeje i kada vam se ceo svet ruši, ako to može, onda može sve.

Verujte u ljubav, jer je to nešto najlepše.

Jovana Jirković 7/3

Moj omiljeni sport je odbojka

Sport je oduvek bio bitan za zdravlje čoveku. Neko sebe vidi kao poslovnog čoveka, a neko kao poznatog sportistu.

Moj omiljeni sport je odbojka. Odbojka nas kao i svaki drugi sport uči da budemo tolerantni i da prihvatimo poraze. Kada sam pošla u prvi razred, stric mi je rekao da poznaje jednu ženu koja trenira decu u odbojci. Tada me taj sport uopšte nije privlačio i mislila sam da je to samo gubljenja vremena. Stric me je nekako nagovorio da se upišem na odbojku. Došla sam na prvi trening gde nikoga nisam poznavala. Ubrzo sam se sa svima upoznala i počela redovno da treniram. Taman kada sam zavolela taj sport, klub se raspao. Bilo mi je jako žao. U septembru prošle godine, ponovo sam počela da treniram. Na treningu smo svi složni. U retkim situacijama se desi da se neko posvađa, ali ako se desi ostali se brzo pomire. Jedva dočekam da idem na trening jer tamo se oslobodim svih briga, ne mislim ni o školi, ni o ocenama. Mnogo rođendana i žurki sam propustili zbog utakmica jer mi je druže da sa timom slavim pobeđu. Nijedna haljina ne može zameniti dres. U budućnosti sebe vidim kako osvajam poene za svoju ekipu kao poznata odbojkašica. Mislim da će mi se ta želja ostvariti jer je odbojka jedna od hobija koji najviše volim i kojoj se najviše posvećujem.

Ivana Đorđević 8/1

Pismo drugarici

Draga Mima,

Dok si ti bila u Bosni, ja sam bila u Starčevu. Verujem da je tebi tamo lepo isto koliko i meni ovde. Kada si bila kod mene videla si mog zeca, ali on je uginuo. Moja strina je dobila mače. Ono ima crnu dlaku, a na šapicama belu. Bila sam na rođendanu kod Miloša. Išla sam sa Marijom. Nas dve kao da smo se dogovorile da napravimo istu frizuru. Ona je imala pletenicu upletenu na stranu, a ja običnu. U početku na rođendanu smo slušali muziku. Onda smo išli napolje na igralište. Posle nekog vremena vratili smo se unutra i ponovo slušali muziku. Opet smo izašli napolje i krenuli da se igramo. Naša grupa je trčala koliko god je mogla. Ja sam napravila jedan krug oko ulica i odmah su me uhvatili. To su bili Marija, Katarina i Lazar. Odmah sam im rekla slovo. Čekali smo da dođu ostali. Marija, Katarina i ja nismo mogle da čekamo pa smo krenule u potragu. Opet smo se vratile ispred Miloševe kuće. Došlo je devet sati i Aca, Vasa i ja smo se zajedno vraćali kući. Sve vreme dok sam bila kod kuće igrala sam badminton sa mojim bratom. Deda je meni i mom bratu napravio sto za stoni tenis, pa smo i to igrali. Nadam se da ćeš doći uskoro!

P.S. Za ovih nekoliko dana sam se provela super, ali bi mi bilo još bolje da si ti bila tu.

Tijana Aća 5/1